

tede nationer indbyrdes, splittede Folketinget, og jeg accepterer ikke, at man siger, at det bare var, fordi man ikke vidste bedre. Alle disse udenrigspolitiske og geopolitiske konsekvenser var der jo i rigeligt mål advaret imod på forhånd. Det var der i hvert fald i det færøske parlament, hvor man klart sagde, at dette ville føde rækker af terrorister i et område, som ikke var baggrunden for angrebet på World Trade Center, og ville skabe en ny krudttønde, hvor der ville stå terrorister i kø, og hvor den store vinder faktisk ville blive Al-Qaeda og Osama bin Laden.

Jeg accepterer heller ikke, at man siger, at det jo var, fordi man ikke vidste noget om de her masseødelæggelsesvåben, altså hele forløbet op til krigen. Da vi debatterede det her i det færøske parlament i januar, var der jo bygget en hel seance op, som skulle legitimere det angreb på Irak, som man allerede havde besluttet i USA. For mig er der ingen tvivl om det. Man producerede den virkelighed og det billede, der skulle få verden til at acceptere det, og det var bl.a. historien om masseødelæggelsesvåben, mest konkret udtrykt ved Colin Powells fremlæggelse i Sikkerhedsrådet.

Konsekvensen var igen, ligesom man havde produceret grundlaget for krigen, at man så også producerede det monster, som man sagde, man ville bekæmpe. Man skabte sit eget Frankensteins monster, dvs. mere terrorisme, mere had og mere radikalisering.

Jeg forstår heller ikke, at man i dag stadig væk kan forsvare, at der gik flere lande med i denne koalition af villige, men nu siger den danske regering og flertallet her i det danske Folketing: Jamen vi gik i krig på et andet grundlag, end USA gjorde. Der synes jeg at man bevæger sig ud på meget, meget tynd is.

Men summa summarum: Formålet med en undersøgelse er jo selvfølgelig – kan man sige – at kunne opruste demokratisk til at undgå, at man igen kan træffe så stor en beslutning, som det er at gå i angrebskrig mod et andet land, på et så forkert, et så spinkelt og et efter min mening så udemokratisk grundlag. Det vil efter min mening være hovedformålet med en undersøgelse at kunne styrke de demokratiske strukturer, der skal forhindre, at man igen kan træffe en sådan hovsabeløsning på et efter min mening helt, helt urigtigt og forkert grundlag. Det vil være i alles interesse, både de, der stemte for, og de, der stemte imod.

Jeg mener, det er nødvendigt for alle kommende generationer, at den beslutning her i Folketinget, som også blev taget andre steder, og som har ændret verden så meget, som den har gjort, bliver belyst af neutrale personer, og at det kan stå som en erfaring til fremtiden. Det er rigtigt nok, at der vil blive skrevet historien om dette, men selv om der ingen vindere er i denne krig, bliver historien jo altid skrevet af den vindende part. Det er også et argument for at få en uvildig undersøgelse, der både kan fremlægge hele den demokratiske beslutningsproces i den udøvende og den lovgivende forsamling og hele den kommunikation, der har været med de udenlandske magter, som man allierede sig med i denne helt unødvendige, katastrofale og fejlagtige krig.

Kl. 20:29

Formanden:

Tak til hr. Høgni Hoydal. Og så er det hr. Mogens Lykketoft som ordfører for forslagsstillerne.

Kl. 20:29

(Ordfører for forslagsstillerne)

Mogens Lykketoft (S):

Jeg vil gerne understrege, ligesom også senest hr. Høgni Hoydal var inde på, at dette fra forslagsstillerens side først og fremmest er et forslag, som skal gennemføres – og som vil blive gennemført – som en del af immuniseringen imod, at kongeriget Danmark nogen sinde igen involverer sig i en konflikt på et tilsvarende fejlagtigt, falsk og skadeligt grundlag.

Der har været talt meget om, hvad vi ved og hvad vi ikke ved. Jeg tror, at en undersøgelse vil vise os, at når der ikke står noget om de masseødelæggelsesvåben i selve punkterne i beslutningsforslaget, selv om disse masseødelæggelsesvåben både før, under og efter vedtagelsen af beslutningsforslaget var det drivende argument over for offentligheden, så var det, fordi regeringen og regeringsapparatet havde en mere præcis viden om fraværet af masseødelæggelsesvåben i Irak, end vi andre havde. Det gælder jo lige præcis vi andre – og i denne forbindelse også hr. Søren Espersen – at vi ikke sad med FN-våbeninspektørernes rapport fra 8. marts, vi sad alle sammen med uvisheden om, hvorvidt der var masseødelæggelsesvåben.

Den uvished blev væsentligt formindsket ved læsningen af 8. marts-papiret, men vi havde ikke adgang til det. Og det kan være en forklaring – det er noget af det, jeg gerne vil have belyst – på, at beslutningsforslaget er skrevet, som